

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1268/2025
28.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба поверења из члана 216. став 4. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Душана Јовановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Зајечару 2К. 64/2023 од 27.11.2024. године и 14Кв. 180/2025 од 23.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.10.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Душана Јовановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Зајечару 2К. 64/2023 од 27.11.2024. године и 14Кв. 180/2025 од 23.07.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Зајечару 2К. 64/2023 од 27.11.2024. године обавезана је окривљена АА да оштећеном ББ накнади трошкове кривичног поступка у износу од 760.992,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности решења.

Решењем Основног суда у Зајечару 14Кв. 180/2025 од 23.07.2025. године одбијене су жалбе браниоца окривљене АА и пуномоћника оштећеног ББ као неосноване и решење Основног суда у Зајечару 2К. 64/2023 од 27.11.2024. године, потврђено.

Против наведених правноснажних решења о трошковима кривичног поступка захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Душан Јовановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, укине решење Основног суда у Зајечару 14Кв. 180/2025 од 23.07.2025.

године и предмет врати „суду првог степена“ ради поновног одлучивања. Стављен је и предлог у смислу члана 488. став 3. ЗКП.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене наводи да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари – RES IUDICATA јер су према окривљеној казнене мере извршавају на територији Босне и Херцеговине у складу са пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву 14Окоо 6945 24Кв од 07.10.2024. године, те се стога не могу извршавати два пута нити производити правне последице осуде два пута нити се могу два пута наплатити трошкови истог поступка. Наиме, пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву 14Окоо 6945 24Кв од 07.10.2024. године између осталог окривљена АА обавезана је да оштећеном на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 247.500,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода је прописано да се нико не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гођен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП, којом је прописано да нико не може бити гођен за кривично дело за које је одлуком суда

правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Уставни суд Републике Србије је, уважавајући судску праксу Европског суда за људска права, поставио критеријуме на основу којих се врши оцена да ли је дошло до повреде начела *ne bis in idem* и то: 1. да ли су оба поступка која су вођена против окривљеног вођена за дело које по својој природи представља кажњиво дело, односно да ли је запређена санкција по својој природи казненоправна; 2. да ли су дела због којих се окривљени казнено гони иста (*idem*); 3. да ли је постојала двострукост поступка (*bis*). Дакле, тек по испуњењу сва три критеријума може се говорити о пресуђеној ствари.

Из напред цитираних одредаба Устава, Закона и међународних аката, неспорно је да до повреде начела *ne bis in idem* може доћи само у ситуацији када се против истог лица, односно када је исто лице гоњено за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођено или осуђено, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен. Наиме, тада постоји забрана којој подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело, али само у ситуацији када се то односи на једно исто лице и када се односи на кривично гоњење, а не на обавезу накнаде трошкове поступка.

Самим тим, по оцени Врховног суда, не може се говорити о повреди процесног начела *ne bis in idem*, када је тачка везивања само трошкови кривичног поступка, па се наводи браниоца окривљене, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењују као неосновани.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у преосталом делу указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП наводима да оштећени нема право на накнаду трошкова његовог пуномоћника нити за превоз на релацији Бор – Зајечар – Бор, зато што у Зајечару постоји око 80 активних адвоката па је могао ангажовати било кога од њих, сходно начелу економичности, а нарочито да нема право на накнаду трошкова за затварање канцеларије, као да ниједно рочиште у овом поступку није трајало дуже од једног сата толико је времена потребно и за пут до суда и натраг.

Међутим, како повреда закона из члана 440. ЗКП, односно погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**